

Het ijzeren hek met pijlers is omwonden met klimop en prikkeldraad.

“Hoe moet ik hierbinnen geraken?” vraagt ze zich af.

Ze kijkt of er nergens een opening is waar ze door kan kruipen.

Alles is dicht.

Nergens iets waar ze door kan.

Ze kijkt naar een hekpijler.

De linkerkant is niet meer in goede staat.

Ze neemt haar koffer, zet die voor de pijler en gaat erop staan.

Ze kijkt naar de verwilderde tuin van het kasteel.

Maar dan dat uitzicht... betoverend!

“Hé, wat doe jij daar?” roept de postbode die elke dag zijn ronde doet per fiets.

Anna draait zich om en kijkt naar de postbode.

“Ik moet hier zijn meneer.”

“Aan de andere kant ligt een ladder. Ondeugende jongens hebben is geprobeerd om in te breken. Er zouden daar rare dingen gebeuren. Ik zou niet binnengaan als ik jou was.”

Anna lacht. Ze gelooft niet in spoken of geesten.

Ze bedankt de man en stapt naar de achterkant van het kasteel.

De postbode had gelijk. Er ligt een ladder in het gras. Ze plaatst de ladder tegen een muur van twee meter hoog.

Ze schuift de ladder in haar richting en zet de ladder tegen de muur.

Ze kijkt naar het kasteel van op de zijkant.

Ze neemt haar koffer die gelukkig op een zak met hooi gevallen is.

Het kasteel heeft op elke hoek een toren.

In het midden van de vier torens bevindt zich de hoofdtoren.

Anna kijkt aandachtig.

Er is een trap met veertien treden voor je het kasteel kan betreden.

Anna gaat de trap op met haar rode koffer.

Ze staat voor de grote kasteeldeur

Anna klopt op de deur maar niemand doet open.

Ze probeert de deur open te maken.

De kasteeldeur is niet gesloten, wel een beetje geforceerd.

Ze trekt aan de deurklink en met een kracht gaat de deur open.

Hoofdstuk 2

Er vloeit een traan op Anna's wang.

Boven in de woontoren woont een geest.

Blanche het spook, noemt ze zichzelf.

Ze hoort iemand op de trap.

“Zijn ze daar weer, die ondeugende jongens?”

Ze neemt het laken en doet het over zichzelf, zo lijkt ze een spook.

Ze zweeft naar de trap.

Maar dan ziet ze een meisje.

Blanche schrikt! “Het zijn geen kwajongens, maar het is een meisje.”

Anna staat in het midden van de trap.

“Moet ik nu bang zijn?” zegt ze terwijl ze naar het spook kijkt.

Anna gaat verder de trap op en het spook zweeft weg.

“Hallo! Waar ben je?”

Anna begrijpt het niet. Ze kijkt rond.

Ze kijkt in lege kamers. Dan gaat ze in de woonkamer.